

messeks mahha teggemisest hea süddame pos-
lest woiks anda; siis tahhan minna se eest
seista, et eõjünenne seemne moõsa polest peab
antaina.

Wanna Jago Mihkel. Minna annan
ommaast kiest üht wakka rukki semet, ja tah-
han sedda ka omma nouga mahhatehha waest e-
põllul. — Tummal on tõnniui, minno kät-
te waewa õnnistand: kuita woiksin ma tem-
male parremast tõnno anda, kuid seläbbi, et
ma ka waestele jaggan!

Kui keik külla rahwas need sannad kuulsid,
siis läks se nende südamest läbbi, ja keik
waatsid üksi silmi ja täis immestellemist
Wanna Jago Mihkli peale, ja ükski ei
ressalband suud lahti tehha. Sest tõnniui
olli keik rahwas ikka ommas ebbaussus ja
rummalusses arwand, et Mihkel üks pahha
mees piddi ollema, kes furja kombede ja
noida

noidmissee läbbi ennesele riikust olli kogunud.
Sesimane rummal eksitus olli fest tulnud, et
wanna Jago Mihkel ikka nende seltsist
olli tagganend, fest et ta sedda liajomist lei-
gest südamest vihkas, ja selle rahwa roppuq
rõmustumised ja illo ei vwind fallida, waid
ikla omma koddva tassafest ellas, ja ka omma
tallo rahwast koddva piddas, et nemmad kur-
jas seltsis kuriad kombed ei õppiks. — Aga
núud et nemmad nággid, kuida Mihkel Tum-
malale auustuot andis temma heateggemiste
eest, ja et ta varsi walmis olli, laheku süddas
mega jaggama ja head teggema waestele, núud
tulli otsego hääbi nende peale, nende endise
rummalusse ülle. — Külla wððrinunder
olli eõsumenne, kes jálle hakkas kõueleima.
Ja pakkus Mihkliile kät, ja üles: „Ma
„ollen sulle liga teinud, fest et ma sind ei olle
„tundnud: anna mulle andeks minnu eksitus!
„minna ei arwand mitte, et sa ni hea ja lahs-
“